

xarpants

la revista de l'Escola Sant Gervasi

#64

*Cantem al
Palau de la Música*

juny 2018

	Cooperativa	4/5	Sant Jordi	
	Educació Infantil	10/11	Cicle Inicial	
	Cicle Mitjà	12/13	Cicle Superior	
	ESO	14/16	Batxillerat	
	Menjador	17/18	4t d'ESO	
	2n de Batxillerat	20/22	Fundació	
	Extraescolars	24/26	Oci i salut	
	AMPA	27/28	Escola verda	
	Xarxes socials	30/31	Passatemps	

EQUIP DE REDACCIÓ: MÁXIMO SANCHO I JORDI ELIAS

CORRECCIÓ: MARC MAS

FOTOS: BEA AMADO

DISSENY I COMPAGINACIÓ: FRANCESC MONLEÓN I JORDI ELIAS

IMPRESSIÓ: COMPUTER GRAF

El professor i filòsof José Antonio Marina considera que, de les formes diverses que adopta la intel·ligència humana, la que les culmina totes és la intel·ligència ètica, la que és capaç de descobrir la millor manera de resoldre els problemes que afecten la nostra felicitat, la convivència i la dignitat de les persones i que, a més a més, té el valor i la tenacitat per posar-la en pràctica.

Quan, ara fa exactament 16 anys, l'Escola va iniciar la seva col·laboració amb l'ONG Blangoua-Makari ens va semblar bonica la idea de contribuir a què, en un racó de món a prop de llac Txad, en un llogaret camerunès de pescadors anomenat Blaram, els nens i les nenes poguessin anar a estudi i tinguessin l'oportunitat de formar-se. Ens vam imaginar que l'escola de Blaram ajudaria a fer el món una mica més just, una mica millor, i que, a l'ensems, donaria a la nostra comunitat educativa—des de l'alumnat fins al professorat i les famílies— un projecte col·lectiu que la fes èticament més sensible, capaç i, en definitiva, intel·ligent.

Va ser una bona decisió.

Entre els anys 2002 i 2005, es van construir a Blaram un total de quatre sales de classe amb les aportacions de les famílies, el professorat i treballadors de Sant Gervasi. L'any 2006 aquestes aportacions van servir per habilitar residències per a mestres—quelcom imprescindible per atraure professorat qualificat a una zona tan remota del país— i, des de llavors, per reparar els desperfectes causats per les inundacions anuals, els tèrmits i els raptenats. També han pagat part del sou del professorat i han permès fer perforacions i obrir pous d'aigua potable. L'any 2009 vam ampliar la nostra col·laboració amb l'ONG ajudant a l'ampliació, equipatge i manteniment de les seccions Maternal, Primària i de Formació Professional de l'escola de Blangoua, la localitat més important d'aquesta àrea del Camerun fronterera amb Nigèria i el Txad.

D'ençà l'any 2013, la nostra col·laboració s'ha tornat més valuosa que fins llavors davant l'arribada a la regió de milers de nigerians desplaçats pel conflicte entre l'exèrcit i Boko Haram, una milícia gihadista que es mou en la confluència de les fronteres de Nigèria, el Txad i el Camerun, portant la violència i la destrucció allà on va. Enmig de tanta devastació, l'acolliment dels refugiats i la quotidianitat de les aules són la concreció d'allò que ens fa més humans. Són expressió d'intel·ligència ètica.

La recent visita a l'Escola d'en Chema Caballero, responsable de programes de recuperació de nens i nenes soldats, i tenir notícia d'una nena que va estudiar a Blangoua i que ha continuat formant-se a nivell universitari a França ens ha fet recordar la importància de mantenir viu aquest projecte. Si encara no us hi heu adherit, us animem a fer-ho!

Alumnes autònoms, creatius, solidaris i responsables

Les cooperatives són una de les oportunitats de la societat civil de prendre les regnes del seu propi destí, de construir un teixit productiu que s'adeqüi als seus valors. Quina responsabilitat més gran, oi? Som capaços, de debò, d'assumir el repte de treballar col·lectivament per ser senyors de la nostra prosperitat i responsables dels nostres errors?

Quan a l'Escola formulem, entre els nostres objectius, l'autonomia, la creativitat, la solidaritat i la responsabilitat dels nostres alumnes no estem omplint només de paraules un ideari. Estem afirmant que treballarem perquè els nostres alumnes desenvolupin el màxim possible, i entre d'altres, aquestes qualitats.

Aquests conceptes s'han de desplegar a través dels currículums i a través també de totes les activitats que els alumnes i docents realitzem dia a dia a l'Escola. Amb tot, creiem que hem de disposar d'eines específiques que concentrin les oportunitats per maximitzar aquestes qualitats, i les cooperatives d'alumnes són l'instrument idoni per assolir aquest objectiu. Per això, a Escola Sant Gervasi, ens hem compromès tant per difondre aquest model empresarial a dins i fora del nostre centre educatiu. Creiem que les cooperatives d'alumnes els Pinetons i Les Oliveres, que en el seu funcionament són idèntiques a les cooperatives de treball, proporcionen al nen i al jove el marc ideal d'autoconeixement de la seva potencialitat com a co-emprenedor, amb tot que de creatiu, autònom i solidari això representa.

Per a les cooperatives el bé comú va més enllà del benefici mercantil obtingut de la seva activitat. Les cooperatives no assolim els nostres objectius si no estem compromesos amb la comunitat en la qual ens desenvolupem i si els nostres socis i sòcies no disposen de beneficis socials ni de l'oportunitat de créixer com a persones. Créixer en el cooperativisme significa aprendre que la teva aportació personal a través del teu treball, sumada a la d'altres persones tan diferents i tan semblants a tu genera, quan ho sabem fer prou bé, un equilibri de forces altament productiu i generador de riquesa autèntica, la que proporciona benestar a les persones i una millora al món.

David Cos
President Executiu d'Escola Sant Gervasi, sccl

Cicle Mitjà

Invasió zombi

Cicle Inicial

La rateta Panxa

Fa anys i panys, en un poble molt llunyà, hi havia una rateta que es deia Panxa. La Panxa era una rateta molt xica, per això es posava uns talons vermells lluents com una cuca de llum. Un dia la Panxa va dir:

- Ja n'estic farta de ser tan xica!
- Per què? – li va dir la mare
- Perquè sí! – va respondre la xica amb la cara estarrufada, i va marxar a l'escola.

Quan va arribar la Roser, la mestra, li va preguntar:

- Què et passa, Panxa?
- N'estic farta de ser tan xica!
- No passa res, de petita jo també era xica – li va dir la

Roser.

Així la Panxa va marxar una mica més contenta cap a casa. Més tard, es va trobar a l'àvia i quan li va veure la cara li va preguntar:

- Què et passa, Panxa?
- És que n'estic farta de ser tan xica...
- Vine a casa que t'explicaré una història... Hi havia una

vegada una nena que es deia Roser, era més xica que tu però això li agradava...

- Per què, àvia? – va preguntar la Panxa
- Perquè així és més fàcil passar per les rateres. Bé, se-

guim, la Roser volia ser mestra però tothom li deia que era molt xica per ser mestra però va complir el seu somni i ara és la teva mestra.

Finalment la Panxa va decidir no donar-li importància a ser xica i va ser feliç i no, no va menjar anís, va menjar formatge!

Valèria Llorens

Fa temps, a Naivos, va haver-hi una invasió zombi i tot el poble es va convertir en zombi excepte quatre nois que es deien Quim, Albert, Anna i Berta. De sobte, es van adonar que el poble estava molt tranquil, i en un instant van aparèixer milers de zombis. Aleshores els quatre amics van entrar al garatge de la casa d'en Quim i en Quim va dir:

- Nois, hem de fer alguna cosa...
- I l'Albert va respondre:
- D'acord, bona idea! Serà millor que trobem la cura de pressa!

De cop i volta, a la Berta, se li va acudir una idea d'un llibre de màgia, però el llibre no el tenia aquí, el tenia a casa. Van agafar les bicis del jardí i es van dirigir a casa de la Berta. Quan van arribar, van pujar cap a l'habitació de la Berta i van agafar el llibre i el van començar a llegir. Al llibre hi posava: "Si voleu desfer aquesta poció necessiteu aigua d'or, baba de gripau i pol·len d'or"

Van agafar les bicis i va dirigir-se al laboratori del científic Biel. Allà el científic els va dir que l'aigua estava a les mines d'or i que estava a l'altra punta del poble i van emprendre el camí per agafar l'aigua d'or. Quan van arribar es van adonar que la porta estava segellada amb fusta, la van estirar i hi havia una bassa d'aigua groga i en van agafar una mica.

Després van tornar al laboratori del Biel i li van donar l'aigua amb or. Seguidament van anar a buscar, en un estany ple de granotes, baba de gripau. Després d'un temps van tornar a la mina i van excavar i van trobar la flor amb el pol·len.

Quan la van tenir, van dirigir-se cap al laboratori per fer la nova poció i desfer l'altra. I així van aconseguir que en el seu poble hi tornessin a viure els seus habitants.

Biel Cerrato

Cicle Superior

La posta de sol

Estàvem a casa, quan va arribar mon pare amb un nou treballador. Es deia Will, era alt, tenia els ulls negres com la foscor, uns cabells rossos i curts com un raig de sol i tenia un somriure espectacular. Em vaig enamorar en aquell mateix instant.

Era el noi perfecte. Estava de pràctiques i el meu pare el va contractar. Jo estudiava per la selectivitat, tenia molta feina. Aquell primer dia, de cop, algú em va tocar l'esquena i em va dir si necessitava ajuda. Era en Will. Ràpidament li vaig contestar que sí i vam estar estudiant fins a molt tard. Quan es dirigia cap a la porta es va girar i em va dir que s'ho havia passat molt bé i va tancar la porta. Em vaig quedar de pedra.

Li vaig preguntar a mon pare coses sobre en Will. Tenia 20 anys, 2 més que jo, i estava estudiant enginyeria biomèdica igual que el meu pare. Però em va dir una cosa que em va entristir, resulta que tenia nòvia. Jo li vaig dir, mentint, que ho trobava molt bé i vaig pujar cap a l'habitació i em vaig adormir.

Van passar uns dies. Cada matí en Will arribava a casa amb un cafè sol, un dònut i unes galetes. Un dia li va donar el cafè a mon pare i es va dirigir cap a mi. Li vaig dir que estava molt estressada i que volia evadir la ment i en Will em va dir si volia que anéssim a dinar junts. Li vaig respondre que sí. A les dues del migdia em venia a buscar. Vam anar a menjar un entrepà a un lloc anomenat "Dole". Estava tot molt bo. Després em va portar a veure una posta de sol. Va ser el dia perfecte.

Cada cop el veia més i més. Un dia va venir a un dinar familiar, tot era perfecte. Després del dinar en Will va desaparèixer amb el cotxe. El vaig seguir, estava anant al lloc de la posta de sol on m'havia portat. Va agafar el mòbil. Va esperar uns 30 minuts fins que va arribar una noia alta i guapa. Es van dirigir cap a la platja, van fer un pícnic, van passejar, es van parar i en Will es va treure una caixeta vermella de feltre. Ella va obrir la caixeta, era un anell de compromís. En aquell moment em vaig quedar de pedra, aquell anell va il·luminar la cara d'aquella noia alta i guapa, en Will li va fer un petó.

Vaig donar la volta i vaig anar a casa. Vaig fer com si no passés res. Després de sopar vaig anar a la meua habitació i vaig plorar i plorar. Al dia següent tenia la prova de la selectivitat. Vaig treure un 9,5. Estava molt contenta i vaig entrar a la carrera d'arquitectura. Vaig acabar la carrera i em vaig posar a treballar a VIMSA.

Ara, cada cop que em sento sola, me'n vaig a aquella posta de sol que em va portar en Will.

Laia Sadurní

1r Cicle d'ESO

Úxia de les gorgues

Hola sóc l'Úxia i visc a les gorgues des que vaig néixer. Ningú no em coneix i m'agrada la soledat. No semblo, ni em sento humana, mai no em pentino, mai no em miro al mirall, però per què hauria de fer tot això, si les gorgues són meves i ningú no pot entrar a casa meva?

En resum sóc part de la natura.

M'agrada despertar-me amb el cant del ocellets cada matí, davant de la meva casa, feta de fusta, però un dia una gran tempesta elèctrica la va destrossar i ara m'allotjo en una cova, de totes les que hi ha.

El meu dia a dia és molt relaxant. Quan em desperto, menjo una mica de fruita vermella que creix a l'arbre que em tapa els rajos de sol cada matí.

La meva dutxa matinal la faig a la gorga més maca i la meva preferida, jo l'anomeno "La gorga del ram", perquè a dalt de la gorga hi ha una petita planta que conté flors de diferents colors. Cada matí, quan m'estic banyant, l'aigua cristal·lina arranca aquelles belles flors, fins que cauen a les meves mans formant un ram.

M'agrada caminar i caminar, i això és el que faig cada matí per acabar de descobrir tota la natura que m'envolta. Un dia em vaig allunyar tant de casa meva que ja no la veia, però el que sí que vaig veure eren unes grans bèsties metàl·liques que estaven a punt per entrar a les gorgues, per endinsar-se a la meva bella natura, a la meva única casa.

Em vaig amagar rere un arbre. Tenia por.

Contemplava com les màquines anaven destrossant els arbres, fins que vaig haver de marxar a la meva cova, perquè si no em destrossarien a mi també.

Un cop dins de la cova, em vaig fer una pregunta que canviaria el meu destí.

-Què passarà amb tot això?

-Què faran aquelles màquines, què pretenen?

Des de dins de la cova, vaig apartar una petita branca que tapava la meva visió.

Les màquines estaven muntant un camí sobre els arbres, i unes reixes que tapaven el vol des petits ocells.

Anaven passant setmanes i jo ja sabia que la meva casa acabaria sent un parc turístic.

Famílies, excursions, escoles, passaven els camins que ocupaven la meva zona i la gent anava tirant brutícia per tot arreu on passaven.

Jo no podia amagar-me tota la vida allà dins. El meu lloc estava ple de persones humanes amb les quals no podia conviure. Vaig haver de marxar i fer-me ciutadana.

Adéu NATURA!!!

Ona Caminal

2n Cicle d'ESO

Cuerpo deshabitado

¡Ladrones! Todos y cada uno de los que me quitaron mis tres máscaras. Aquellas máscaras que tanto me había costado conseguir. Las había vestido en tres vidas diferentes, eran lo más preciado que poseía. Me las habían arrebatado. Me habían dejado totalmente desnuda.

Caía el verano cuando lo perdí todo. La mayoría de la gente estaba obsesionada por el modo en que las noches se reducían y los días se alargaban eternamente. Se entusiasmaban por ver cambiar el color de las hojas y oler el sudor que siempre parece impregnar el aire durante esta época del año. Pero yo, no. A mí solo me preocupaba una cosa: nosotras mismas.

Me encontraba en mi oscura cueva; llevaba sin pagar el alquiler una cantidad de meses que no logro recordar. La vieja costumbre de dibujar lo que veía en mis sueños se había desvanecido, aunque miles de papeles perfectamente desordenados seguían esparcidos por el suelo. Todas mis costumbres iban desapareciendo. Ágata, Sofía y Violeta se habían esfumado.

Rebusqué entre dibujos una especie de explicación que calmara mis caóticos pensamientos y mi confusión. ¡Malditas pastillas! Ellas habían producido la muerte de mis tres vidas. Llevaba 85 días y 9 horas de tratamiento en un centro de salud mental. Sabía perfectamente que en pocas horas me internaban de manera definitiva. Me tomaban como loca. Pero en mi locura había encontrado libertad y seguridad, con mis tres máscaras. Pero no me enorgullecía de mi seguridad, pues ni a mis propias vidas las había sabido proteger correctamente. Me sentía incomprendida, y los que no comprenden me iban a esclavizar.

Caí rendida al suelo. Había encontrado la explicación a todas las preguntas que me atormentaban: los médicos iban ganando, me iban apagando. Mi cuerpo se había quedado sin dueña. Sólo me quedaban los recuerdos de ellas. En ellas había pasado incontables meses, cumpliendo años y lágrimas. Cerré los ojos empapados y empecé a recordarlas.

Ágata Pérez: nació en 1989, sus padres eran Júlia y Marcos. A pesar de ser una persona muy inteligente, su autoestima era tan baja que rozaba la infelicidad. Estudió en Zaragoza y se especializó en mineralogía. Se mudó a Barcelona a los 22 años. Su favorecida situación económica le permitía vestir de las marcas más conocidas del país. Murió el 30 de junio de 2018.

Sofía Molina: esta chica valiente nació en 1992, en Barcelona. Sus estrictos padres eran Víctor y Fabiola. Ella era muy creativa y extravagante. Su propio estilo a la hora de vestir llamaba la atención de sus vecinos y compañeros. Sofía era una amante de la literatura y la música. Su sueño era escribir una novela, pero murió el 30 de junio de 2018.

Violeta Gómez: era dulce, cariñosa y leal. Su amistad era muy valiosa. Se sentía sola debido a la alta ocupación de sus padres, Luí y Victoria. Nació en Barcelona, en 1999. Era amable e inocente, sabía perdonar y era muy querida. Sus compañeros de clase la apreciaban mucho, tenía un enorme corazón. Lástima que muriera el 30 de junio de 2018.

Todas ellas muertas. Mi cuerpo deshabitado. Cada minuto percibía una mayor soledad. Estaba desplomada en el suelo, con la mirada

perdida en el techo. El dolor en mi corazón era angustiante e insostenible. Mis tres vidas desaparecieron. Desaparecí. Silencio. Segundos, minutos u horas de silencio. El mutismo se rompió con un estruendo proveniente del final del pasillo. La puerta había caído. Los médicos estaban entrando. Silencio otra vez.

Cuando despierto, el dolor sigue. Sin embargo, más agudo y menos mortificante. Mis pensamientos deambulan cargados debido a la anestesia. Miro las paredes de color blanco radiante. Mis manos y piernas están atadas a una silla. Delante de mí una mesa. Al otro lado de la mesa, la médico de cada día. Me atormenta con preguntas sobre quién soy. Ya no soy nadie, me mataron. Me dicta todos mis errores y defectos, como si le gustara que desfilaran delante de mí. Empiezo a gritar para apaciguar su voz y calmar el dolor que siento en lo más profundo de mí. Ella se calla. Yo me callo cuando mi garganta empieza a arder y mi respiración a acelerarse frenéticamente.

No quiero que me eche en cara lo peor de mí misma. Lo peor de nosotras tres. Espero que Ágata, Sofía y Violeta me perdonen. Necesito que entiendan lo roto y vacío que está este cuerpo, que ni siquiera sé a quién pertenece. Pido que comprendan el inmenso impacto que han tenido en mi vida. Siendo ellas he sido feliz, y me las han arrebatado. Ahora no soy nadie. Espero que con estas palabras, por muy duras que algunas de ellas sean, se sientan orgullosas de mí por protegerlas de la mejor manera que pude.

Entonces me doy cuenta. Debo abandonar las penas, los sentimientos en general. Marcharme de este mundo onírico, utópico y monótono. No siento nada. Jamás sentiré nada.

Ahora me percató. Hay una única salida. Debo acabar con esto.

Sólo dolor.

Y un cuerpo vacío.

Aida Guijarro

Batxillerat

Al final del camí

1892160000 segons, 31536000 minuts, 525600 hores, 21900 dies, 3120 setmanes, 720 mesos, 60 anys, tota una vida al teu costat. 65700 petons fets, 43800 abraçades donades, 4380 sèries vistes recargolats al sofà, 6240 discussions sense sentit, 18720 bromes ximples, 37440 somriures per no res, 37440 somriures per tot, 1095 partits jugats, 1094 combats guanyats, només una batalla perduda.

Pensar que tot això és producte d'una decisió, una decisió aparentment insignificant, una decisió presa fugaçment, en menys d'un minut, en menys d'un segon, és gairebé inconcebible.

Només una mirada, un acte que no dura més de cinc segons, els teus ulls sobre els meus indagant dins d'ells com si es tractés de la meva pròpia ànima a qui estiguessin observant. Cinc segons de temps congelat, allargant-se fins a l'infinit, d'un instant que no vol finalitzar.

Els carrers immersos en la foscor d'una negra nit d'hivern amb només la llum de la lluna i un solitari fanal d'il·luminació tèrbola i gairebé inexistent banyant-nos de blanc. La pluja ensordint les nostres orelles, esclatant furiosament contra el terra de pedra i mullant-nos les sabates. Les gotes xocant esmorteïdes contra la tela del meu paraigua vermell. L'aigua corrent pels teus cabells, enganxant-los al teu front, fins a aturar-se retingudes a les teves pestanyes.

Només una frase, dues paraules, el detonant de la nostra història.

És curiós. Sembla com si fins i tot el temps s'hagués posat d'acord per acomiadar-te, imitant el moment en el qual ens vam conèixer. Les seves llàgrimes caient sobre la freda roca gravada amb el teu nom, mullant-ho tot. Les seves llàgrimes xocant altre cop contra el meu paraigua, repicant fortament com si el volguessin trencar. És pràcticament com aquell moment, el moment en què ens vam conèixer. Però aquest cop el meu paraigua no és vermell sinó negre, i les gotes d'aigua escorren-se des dels meus ulls travessen la cara que aquest cop emmagatzema records entre els plecs de les seves arrugues. Records d'una vida amb tu, records d'una vida que passa tan de pressa com un flashback, d'una vida tan normal com qualsevol altra però a la vegada tan màgica.

La teva mà envoltant amb força la meva, la meva agafant la teva. Els teus ulls fixats en els meus per una última vegada, amb aquella mirada captivant i esperançadora, tan teva, tot i saber el que els espera. Els teus llavis entreoberts murmurant un "t'estimo" abans de donar l'últim alè, tancant els ulls lentament caient en un somni profund del qual sé que no despertaràs, d'un somni que no té marxa enrere. Els teus dits a poc a poc perdent l'escalfor prèvia i la teva mà soltant l'enllaç que havia fet amb la meva. Les llàgrimes que s'havien acumulat als meus ulls desbordant-se descontroladament.

Semblava que mai no acabaria la nostra història. Semblava que mai no ens hauríem de separar. Totes les teves fantasies, totes les teves històries, els contes de fades que xiuxiuejaves a mitjanit... cap acabava així.

Les meves cames ajupint-se fins a arribar a terra. Els genolls contra la pedra mullada per la pluja. Aquest cop els nostres ulls ja no es miren, els teus ulls ja no em miren. Estenc amb la mà tremolosa una rosa, vermella, com a tu t'agradaven, com les que sempre em donaves. Però aquest cop sóc jo qui te la dona. La deixo anar sobre la pedra mullada juntament amb una carta d'acomiadament que sé que no llegiràs. La pluja esborrant a poc a poc la tinta negra on hi ha escrit:

Al millor cavaller que mai el món no ha conegut, St. Jordi, mort en combat en la batalla contra el temps.

La teva estimada princesa.

Eva Ferrer

Projecte El conte pren vida a l'Educació Infantil i al Cicle Inicial de Primària

El Conte pren vida és un programa d'activitats que giren al voltant de la descoberta i el gust per la lectura, el món dels contes i la biblioteca d'aula.

Aquestes activitats estaran adreçades als alumnes de Parvulari i Cicle Inicial de Primària, etapes on s'inicia el procés d'aprenentatge de la lecto-escritura.

El treball es completa amb l'escenificació i dramatització d'un conte. Els alumnes d'ESO, de Batxillerat i també ex alumnes que formen part del grup de teatre de l'Escola s'encarregaran de fer la dramatització de cada un dels contes.

Paral·lelament, a cada aula, els alumnes tenen els contes en format tradicional o digital p

El treball es podrà continuar a casa i podrà ser una eina més que motivi i engresqui l'alumne en el procés d'aprenentatge de la lecto-escritura.

Cada curs s'organitzen entre 3 i 4 Contes que prenen vida amb el treball de quatre contes diferents. El treball que es proposa per cada un dels contes és totalment diferent cercant que la varietat de propostes ajudin a la motivació dels infants, assegurant-nos vetllar per la diversitat i afavorint la participació i col·laboració de diferents àrees d'aprenentatge, amb suports i propostes variades.

A l'aula es presenten els personatges, col·leccions d'imatges, música, disfresses i diferents materials, en ocasions sorprenents pels més petits. L'objectiu és que a cada aula i a partir d'una proposta didàctica els alumnes s'apropin al món del nou conte.

Descobrint nou vocabulari, escoltant música i cançons que ens transporta a dins del conte, motivant la conversa i la verbalització de conceptes previs.

Aquest curs hem treballat 3 contes: "El moment perfecte" amb el que ens hem endinsat en el món dels valors, el respecte pels companys i el treball en equip; "The little Red Hen", conte que hem treballat en llengua anglesa i "El Pispallibres" on el ratolí Timy del Projecte Delectat ens ha explicat aquesta història al voltant del gust per la lectura.

En tots ells l'objectiu sempre és crear un ambient previ que motivi als alumnes per descobrir (preguntar, explicar, llegir, mirar...) que culmina anat a l'Auditori de l'Escola per gaudir de l'adaptació que han fet els alumnes grans del grup de teatre.

Si en voleu veure i saber més de tot plegat consulteu el bloc de Parvulari BADABADOC.

Elaborem productes Bio amb la collita de l'hort

Durant aquest curs, i aprofitant la collita del nostre hort, hem introduït a Cicle Inicial els principis de la producció ecològica i l'etiquetatge dels aliments denominats "Bio".

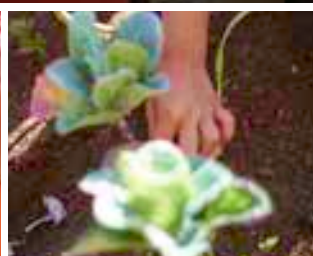
Ho hem dut a terme dins les classes de Science, amb l'objectiu de conscienciar i educar els nens i les nenes, els productors i consumidors del futur, per a què contribueixin a la protecció i la conservació del medi ambient i la salut. Els més menuts han pres consciència que poden triar cada aliment que mengen, tenint en compte el procés que han patit: des de la seva producció, la transformació, la distribució i l'elaboració, i també que poder apostar per models més respectuosos amb el medi ambient i alhora més justos amb la societat i el món.

En el sí d'aquest projecte volem destacar-hi quatre activitats concretes:

- L'hort ecològic: Debat oral per parlar sobre què és un hort ecològic.
- Fem la nostra etiqueta: Disseny de l'etiqueta d'un producte ecològic segons la normativa vigent.
- Avui cuinaré: Els alumnes de 1r de CI han cuinat una recepta amb aliments de l'hort i d'altres ecològics (melmelades: de poma i de taronja, iogurts naturals, conserva de tomàquet i diferents tipus de sales: allioli i pesto)
- Ens cuidem: Els alumnes de 2n de CI han elaborat una crema per la pell amb la collita de l'hort i d'altres productes ecològics (diferents cremes hidratants facials i corporals amb argila verda, pastanaga, mel, plàtan, llet i oli d'ametlles)

Els alumnes de Cicle Inicial s'ho han passat molt bé i han après moltes coses arrel d'aquest projecte.

Equip de mestres del Cicle Inicial.

Cantata al Palau de la Música

Nervis, corredisses i emoció. Encara no érem del tot conscients que en pocs minuts sortiríem a cantar al Palau de la Música Catalana de Barcelona, pel qual havien passat músics i directors d'orquestra molt famosos. Però hi érem.

Abans de sortir a escena, estàvem compartint l'espai de darrere l'escenari i els camerinos, amb joves músics del Conservatori del Liceu, amb nens i nenes d'altres escoles de Catalunya i amb el director de la coral, en Jordi Guri.

L'hora de cantar va arribar, vam pujar a l'escenari. Quina sala de concerts! Milions de formes i colors, estàtues, columnes amb formes d'arbres i cavalls sobre els nostres caps. Tota la sala de concerts estava plena. Els pares i familiars ens saludaven amb la mà, estàvem impacients per començar. Van pujar els músics a escena i els actors.

Finalment, entre aplaudiments, va entrar el director. La Clàudia Sol té un Do es deia la cantata que interpretàvem. I va aparèixer la Clàudia entre el pati de butaques parlant i presentant la cantata. Vam cantar un total de 12 cançons, acompanyats pels músics. En acabar, ens sentíem lleugers, com flotant en l'aire. Ens havíem tret un pes de sobre. Ara ja sabem què se sent cantant al Palau de la Música.

Equip de mestres de Cicle Mitjà

Entrevista al Fareed

En Fareed és un noi de 21 anys que ve del Pakistan. Fa tres anys que en Fareed va sortir del seu país. Ha sobreviscut a una dura experiència abans d'arribar a Espanya (Catalunya). És un refugiad.

Al 2015 en Fareed va haver de marxar del seu país tot sol per problemes polítics amb l'exèrcit. En aquell moment estava cursant els seus estudis a la universitat. En Fareed és musulmà, els musulmans no poden beure alcohol però ell reconeix que alguna vegada havia begut per combatre el fred als camps de refugiats o als boscos on s'havia d'amagar.

Va estar a diferents camps de refugiats. En el que va passar més temps va ser en el de Sèrbia. Té molt mal record de la seva estada allà perquè va passar molta gana i molt fred. En el que el van tractar "millor" va ser al de Grècia.

A la majoria dels camps tenien problemes amb la higiene i menjaven un cop al dia, si tenien sort. Si es posaven malalts no hi havia ningú que els atengués, ells mateixos resaven per curar-se i de tant en tant podien rebre algun medicament.

No solien rebre roba però de vegades els familiars els enviaven diners per comprar-se el necessari. De vegades hi havia llocs per rentar la roba i rebien ajuda dels voluntaris.

Als camps també hi havia nens que patien aquella mateixa situació i que eren conscients del que passava. En alguns camps rebien classes per part de voluntaris però,

en d'altres més estrictes, això no era possible. Era complicat organitzar activitats als camps perquè constantment la policia els amenaçava i no els deixaven prendre cap iniciativa.

El dia a dia en un camp de refugiats era molt dur, tot i que eren com una família ja que ho compartien tot encara que vinguessin de països diferents.

El país que ha tractat millor en Fareed és Espanya perquè diu que aquí la gent té una mica més d'humanitat que a la resta de països d'Europa. Fa uns tres mesos va arribar aquí. El primer que va fer quan va arribar va ser menjar pizza.

El Fareed ho passa molt malament quan la gent veu que és musulmà i es pensa que és un terrorista. La família d'en Fareed està al Pakistan perquè no volen abandonar el seu país. En el seu difícil viatge no es va endur res més que la seva esperança per poder continuar endavant.

En Fareed ens va donar un consell:

- Lluiteu pels vostres somnis, sense importar-vos el que diguin els altres. Només així triomfareu.

El projecte de Servei Comunitari a l'Escola

Els alumnes de 4t d'ESO estan realitzant, durant aquest curs, tota una sèrie d'activitats dins del Projecte de Servei Comunitari. Aquest projecte és una activitat impulsada pel Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya que pretén introduir els nostres alumnes en diverses activitats de voluntariat que es poden desenvolupar a l'entorn del centre educatiu. El seu principal objectiu és fomentar el voluntariat i la solidaritat per poder crear ciutadans compromesos amb la seva realitat propera.

Fa un mes i mig aproximadament que vaig començar a fer el voluntariat a La Vinyota, un centre per a persones discapacitades. Abans de començar ens van fer una xerrada en la qual ens van explicar què fariem, tot i així, el primer dia anava una mica perduda. La majoria dels dies passegem amb les persones de la residència i algun cop fem activitats a dins amb ells. Amb el temps tot va començar a ser-me més familiar: els nois i noies ens donaven la mà, els més espavilats començaven a parlar amb nosaltres... M'està agradant l'experiència i crec que va ser una gran iniciativa aquesta activitat, ja que d'una altra manera potser no ens haguéssim plantejat fer aquest tipus de voluntariat i no haguéssim conegut persones diferents a nosaltres.

Laia Molist: (Experiència a La Vinyota)

A la residència de Santa Rosa ens dediquem a passar una tarda amb senyores de la tercera edat amb la intenció que elles gaudeixin d'una bona estona i se sentin estimades. Bàsicament fem activitats relacionades amb l'estètica, com per exemple pentinar-les, pintar-les les ungles, els llavis,... Però tot això ho fem amb la intenció perquè volem que se sentin més "guapes" i millorin la seva autoestima.

El primer dia que vaig anar a la residència, hi havia una àvia que tenia dificultats per parlar i no estava passant una bona estona. Al dia següent, vaig dedicar-li més temps perquè gaudís de la nostra companyia i així va ser, vaig aconseguir fer-la somriure i em vaig sentir molt satisfeta.

Alba Orois (Residència de Santa Rosa)

El projecte es realitza en dos àmbits, a l'Escola amb una sèrie d'activitats en les quals s'analitza el voluntariat i la integració social de les persones en el seu context més proper i, fora de l'escola, col·laborant amb tota una sèrie d'entitats socials. Aquest any l'Escola ha signat convenis de col·laboració amb: la Fundació Sanitària de Mollet, La residència Les Masies de Mollet i l'Escola de Natura del Corredor.

L'experiència pretén ajudar a desenvolupar la consciència social i el voluntariat entre el més joves per ajudar a crear una xarxa social arrelada al territori. Les tasques en les quals els nostres alumnes han participat han estat molt diverses: acompanyament a gent gran i persones amb malalties mentals, realització d'obres de teatre a casals d'avis i a l'Hospital de Mollet, tallers per a la gent gran, activitats en el Dia de la Nutrició, projectes mediambientals, monitoratge d'activitats de lleure, realització de tallers solidaris, etc.

Per recollir i digerir millor aquestes experiències cada alumne ha hagut de crear un bloc en el qual explica les seves tasques i sobretot les seves vivències personals.

Fer aquest voluntariat està sent una gran experiència. M'està ensenyant que només dedicant-hi una hora a la setmana pots fer molt feliç a les persones. Els residents de Les Masies de Mollet m'han ensenyat que mai no és tard per aprendre. L'Eulàlia, una resident d'uns 70 anys, ara està començant a estudiar francès. Això ens demostra que no hi ha edat per aprendre. També els hem ensenyat a navegar per Internet, escriure en el Word... i ara començarem a fer entrevistes.

Hi ha vegades que necessitem variar la forma d'ensenyar-los perquè tenen problemes de vista o d'oïda. Sempre trobem alguna cosa per poder ensenyar. El moment que més m'agrada és quan entrem per la porta de la primera planta, que és on es troben, i tots em saluden. Aquest moment diria que per a mi és el millor de tots, quan veig la il·lusió amb què em reben..

Unai Martínez (Residència Les Masies de Mollet)

Durant els dies del meu servei comunitari he participat en diferents activitats col·laborant amb el Centre de Salut Mental de Mollet. He realitzat diverses activitats per ajudar i distreure els usuaris del centre. He fet de monitor ensenyant a utilitzar les noves tecnologies, com internet, i també he realitzat activitats esportives. Però el més important és el que he après jo, que les persones amb discapacitats poden fer la mateixa vida diària que qualsevol altra persona, però potser d'una altra manera.

Pol Vallès (Centre de Salut Mental de Mollet)

Nens i nenes soldat

El passat 13 d'abril, el defensor de drets humans Chema Caballero va acudir a l'auditori de l'Escola per a oferir una xerrada informativa sobre els nens soldat. Aquesta conferència es va dur a terme en col·laboració amb l'Ajuntament de Mollet del Vallès, el qual forma part de l'agrupació de municipis que defensen els drets humans.

En la seva presentació, en Chema Caballero ens va fer una introducció inicial sobre el concepte de nen soldat. Ens va explicar que són nens i nenes menors de divuit anys obligats a participar en una guerra, de forma il·legal. Ens diu que n'hi ha tant de nens com de nenes i que aquestes últimes són a més utilitzades com a esclaves sexuals.

La preferència a l'hora de reclutar nens que no pas adults és perquè els menors són més barats que els soldats i també més manipulables i fàcils d'enganyar. Més endavant, en Chema Caballero ens va descriure el procés de manipulació que s'utilitza per convertir els nens en soldats. Aquest consisteix en el segrestament organitzat dels menors, que més tard seran enviats a campaments militars on aprendran a utilitzar armes, a sobreviure en el camp i a lluitar.

En Chema Caballero ens va comentar que ha exercit la seva activitat solidària i pacificadora en el continent africà, més concretament a Sierra Leona, des de 1998. També ens va explicar quin és l'origen dels conflictes armats que actualment existeixen a l'Àfrica. Tots els enfrontaments són causats per l'explotació de la població i les matèries primeres del continent per part dels estats rics d'occident, que busquen poder enriquir-se a partir de l'exportació de petroli o diamants. Podríem dir doncs que els països del primer món estem finançant aquest tipus de guerres.

Un dels punts més interessants de la seva xerrada va ser la reflexió sobre si els menors eren capaços de reinserir-se en la societat després d'haver estat rescatats pels programes de rehabilitació en els quals ell ha participat. Ens va explicar que en la majoria dels casos sí que s'aconsegueix. Els joves que es rehabiliten continuen endavant amb les seves vides, tot i que també ens adverteix que aquests viuran per sempre sota el dolorós record de tot el que van viure i patir a la guerra.

Sembla que en aquesta societat egoista en què vivim, cega davant aquests horribles esdeveniments, són molt pocs els qui tenen la voluntat d'actuar per aturar-los. Un d'ells és en Chema Caballero.

Francina Ramiro Vilaplana

L'educació i el lleure, una bona combinació d'aliments!

Cada vegada més, es reforça la creença que l'escola és un espai farcit d'oportunitats per aprendre a fer, a ser, a conèixer, a viure junts... i es fa difícil pensar que només les situacions d'aula esdevinguin situacions d'aprenentatge. Seguint aquesta premissa, la nostra escola és conscient de la rellevància de l'estona de menjador com a moment educatiu dins del nostre currículum i, per aquest motiu, aquest curs hem iniciat alguns aspectes que pensem que ens ajudaran a millorar aquest servei en el sentit que comentava anteriorment.

Educació Infantil i Cicle Inicial

P3 dinen a l'aula perquè és un espai més petit i acollidor que els facilita l'adaptació i els permet desenvolupar l'activitat de dinar en un espai tranquil. També, com a novetat, els petits de l'Escola han pogut dormir la migdiada de manera voluntària durant el primer i segon trimestre i s'han iniciat en l'hàbit de parar i desparar la taula.

P4, P5 i 1er de Primària han creat la figura dels encarregats de "parar taula" i "anar a buscar els berenars" amb l'objectiu de treballar els hàbits d'autonomia.

En acabar de dinar han pogut dur a terme diferents tallers relacionats amb la decoració del menjador, elaboració de joguines tradicionals i no tradicionals amb material reciclats i activitats esportives dirigides.

Secundària

Enguany hem engegat el projecte "Donem-li la volta, menys bossa a la bossa" amb l'objectiu de conscienciar els nostres alumnes de Secundària de la importància de reduir la quantitat de menjar que llencem a les escombraries. Després d'un xerrades per introduir

aquest tema, hem iniciat aquest projecte en el qual els alumnes s'autoserveixen el dinar fent un treball de compensació i sempre dins d'uns paràmetres d'alimentació saludable. Hem aconseguit reduir la bossa de 25 kg diaris a 13 Kg!!!

I continuem treballant...

Aprofitem aquestes línies per agrair el suport de l'Associació de Mares i Pares de l'Escola per engegar i desenvolupar el projecte "Donem-li la volta, menys bossa a la bossa".

Equip de Menjador

Promoció
2018

Fins a vida!

4t d'ESO

Fins se

P
r
o
m
o
c
i
o

2n de Ba

empreses!

2018

atxillera t

El projecte audiovisual de centre fa els primers passos

El primer any del Projecte audiovisual de centre es clou amb la satisfacció de veure com els primers passos d'aquest pla han donat molt bons resultats (no només per la qualitat dels treballs realitzats, sinó també per la implicació i motivació de l'alumnat) però també amb la convicció que hi ha molta feina per fer i que ens queda un llarg camí per recórrer.

D'aquest curs, n'hem après i molt. Per exemple, que els nostres objectius han de ser clars. Els alumnes que acabin la formació a l'Escola (sigui a 4t d'ESO o a 2n de Batxillerat) han de ser capaços d'utilitzar correctament les eines i tecnologies audiovisuals (com la fotografia, la filmació i edició de vídeo, el retoc fotogràfic...), han de poder traslladar missatges i històries complexes a través del llenguatge de les imatges tan bé com ho fan

amb escrits i paraules, han d'Analitzar críticament i de forma reflexiva els missatges audiovisuals que els arriben constantment a través de canals com la televisió, el cinema, la publicitat, internet, les xarxes socials... i per descomptat, han de Conèixer els principals referents artístics de les diferents disciplines vinculades al món audiovisual!

Per aconseguir-ho, cal que any rere any dediquem hores i esforç a la formació en audiovisual i cada cop fem coses més complexes i engrescadores. De moment, hem encetat gairebé una desena de projectes audiovisuals en els quals hi han participat 500 nens i nenes de l'Escola i han donat com a resultat una trentena de vídeos i reportatges fotogràfics que podeu consultar a la Memòria audiovisual de centre 2017-2018 que trobareu penjada al web de l'Escola.

Aquí us deixem un petit tastet en imatges!

Fotografies corresponents a: 1. Projecte documental a 3r Primària // 2. Meteocomarques a 4t // 3. Publicitat i Capta de sang a 5è // 4. Informatius i Refugiats a 6è // 5. Reportatge fotogràfic i realització televisiva a Batxillerat

Guanyem dos premis el CAC a l'Escola

Els primers reconeixements per al Projecte Audiovisual de Centre comencen a arribar. Dos projectes realitzats per alumnes de l'Escola s'han imposat a la quinzena edició dels premis El CAC a l'Escola. Es tracta d'uns guardons impulsats pel Consell Audiovisual de Catalunya i la Generalitat que premien l'educació en comunicació i l'esperit crític davant els mitjans de comunicació a les escoles.

Els premis, que s'han entregat el 28 de maig al Cosmocaixa de Barcelona han guardonat quinze projectes audiovisuals entre el centenar de propostes provinents de centres de tota Catalunya que s'hi havien presentat.

Pel que fa a l'Escola Sant Gervasi, els alumnes de Cultura Audiovisual de 1r de Batxillerat s'han fet amb el primer premi en categoria Batxillerat pel projecte Conèixer l'altre; retrat i bodegó. Un treball que, mitjançant de la tècnica i la trajectòria de la fotògrafa Annie Leibovitz, els ha permès experimentar en el món del retrat i el bodegó fotogràfic, però també aprofundir en la relació entre companys i en la imatge que projecten davant els altres. S'assemblen les fotografies que el meu company m'ha fet a la imatge que vull projectar de mi mateix? Tenen alguna similitud amb les fotografies que publico habitualment a les xarxes socials? Em veig representat en aquestes imatges? Aquestes són algunes de les preguntes a les quals "Conèixer l'altre" ha buscat donar resposta.

Els alumnes de 4t d'ESO, per la seva banda, han estat reconeguts amb un segon premi en categoria d'Educació Secundària Obligatòria per l'informatiu escolar Sant Gervasi Televisió, un projecte que durant algunes setmanes convertia les classes en una redacció de televisió que elaborava continguts per a l'informatiu del centre educatiu. Els alumnes produïen, redactaven, presentaven, filmaven i editaven notícies i reportatges d'actualitat sobre l'Escola, que després dotaven de contingut l'informatiu. Aquest estava dirigit i presentat pels mateixos alumnes del curs i es penjava al canal Youtube del centre educatiu.

Nou espai web Bàsquet Sant Gervasi

Des de fa ja diverses temporades creïem necessari la creació d'un espai web amb el qual poguéssim atendre molt millor les necessitats dels jugadors o jugadores de bàsquet de l'Escola, així com de poder tenir informades a les famílies d'aquests jugadors.

D'altra banda, el nou espai web disposa d'un apartat exclusiu per als entrenadors i entrenadores dels equips, per agilitzar alguns dels tràmits que genera l'activitat. Aquesta pàgina web cerca donar un toc de qualitat al nostre nou projecte esportiu, un projecte que s'inicia amb moltes ganes i que s'encara als nostres jugadors.

<http://santgervasi.org/basquet/>

VITALDENT

ara

-20%

en tractaments
d' Ortodòncia

MOLLET DEL VALLÈS

Avinguda Jaume I, 17.

93 570 84 10

LA TEVA SALUT COMENÇA A LA TEVA BOCA.
LA TEVA SALUT COMENÇA A VITALDENT.

1. Promoció vàlida per a pressupostos acceptats del 10 de maig al 30 de juny de 2018, aplicable sobre l'import total del pressupost acceptat. No acumulable altres descomptes i promocions. No compatible amb tipus de finançament amb els interessos subvencionats per Vitaldent. Número de registre sanitari: ED9608399

Entrevistem la Nerea González, alumna de 3r d'ESO de l'Escola que va participar a la passada edició de La Voz Kids.

Hola Nerea com estàs?

Bé, tot i que estic de setmana d'exàmens.

I com van els exàmens?

Bé, de moment bé!

Com va ser que vas decidir apuntar-te als càstings de La Voz?

Bé, jo actualment estic estudiant a dues escoles de música diferents, a l'Escola de Música Sant Gervasi i també vaig al Centre d'Estudis Musicals Maria Grever. En realitat no havia pensat a presentar-me, va ser el professor de l'escola Maria Grever qui m'ho va proposar, i llavors vaig decidir fer-ho.

Quan et van fer les audicions a cegues i vas veure que els 3 membres del jurat es giraven, què vas pensar en aquell instant?

En aquell instant jo estava bolcada i concentrada en acabar la cançó. Va ser quan vaig acabar la cançó que vaig ser conscient que s'havien girat els tres.

I què vas pensar quan vas veure que els 3 membres del jurat s'havien girat?

Vaig flipar!! Estava com en un somni!! Allò jo ho havia somiat diverses vegades. I es va fer realitat!! Els tres, no m'ho esperava!!

Amb quin moment et quedes del teu pas pel programa?

Amb tots, tot va ser molt divertit! Però sobretot em quedo la gent que he conegut, d'haver tingut l'oportunitat de cantar davant de tanta gent i arribar a molta altra gent a través de la tele!

I el fet d'estudiar piano i saxo a l'Escola et va influir d'alguna manera?

Sí, és clar, porto estudiant música a l'Escola des de petita, i és aquí on vaig descobrir el meu amor per la música i la meva passió.

Ens podries dir quina és la teva cançó preferida?

Buff...depèn del moment...ara mateix la que escolto molt és la cançó d'Eurovisión de la República Txeca, que es diu "Lie to me" de Mikolas Josef.

Projecte d'aprenentatge en la pràctica de la natació

Escola Sant Gervasi i Oci i Salut ha començat a desenvolupar aquest curs un nou programa formatiu de natació amb la intenció que els nens i nenes aprenguin a nedar de forma correcta i en les millors condicions de motivació possibles. És per això que s'han establert una sèrie de categories i ítems avaluatius amb uns objectius clars i definits per a cadascun dels nivells.

El programa d'aprenentatge associa el nivell de l'alumne/a a una escala d'animals i colors, en aquest cas DO-FINS en etapes inicials i CAVALLETS de mar a les etapes superiors. Cada color indica el nivell d'aprenentatge en el qual el jove nedador o nedadora. D'aquesta manera s'utilitzen 3 colors de dofins (blanc, groc i taronja) a les etapes inicials, i 8 colors de cavallets (blanc, groc, taronja, verd, blau, vermell, marró i negre) a la resta d'etapes.

L'aprenentatge en el Nivell Dofins es basa en la familiarització del nen o nena amb el medi aquàtic. Pren molta importància el treball dels monitors i monitores perquè l'alumne/a sigui capaç de perdre la por i aconseguir desplaçar-se amb autonomia per l'aigua. Primer amb l'ajuda del tècnic i amb material (dofí blanc), després només amb material auxiliar (dofí groc), i finalment sols o soles sense material (dofí taronja).

En el Nivell Cavallets els alumnes treballen la tècnica i la coordinació dels diferents estils, començant pel crol, continuant per l'esquena, passant per la braça i acabant amb la papallona. Per poder assolir i augmentar de nivell, el nedador o nedadora ha de superar una sèrie d'ítems que marquen cadascun dels nivells.

Aquest disseny de programació ha estat pensat, com hem comentat anteriorment, per constituir un element de motivació i diversió. Però alhora també suposa una eina d'identificació per als tècnics i monitors que treballen a la piscina de l'Escola.

Així doncs, durant el curs es treballarà amb l'objectiu de que els alumnes puguin assolir els nivells superiors de tal manera que, cap al mes de juny, es realitzaran proves per determinar el nivell. En aquest sentit, si el nen o nena no ha assistit a un mínim del 80% de les sessions no podrà ser avaluat. Finalment, a la darrera setmana de curs, es farà el lliurament del DOFÍ o del CAVALLET a l'alumne/a amb el seu corresponent DIPLOMA, un premi que reconixerà el seu esforç i dedicació.

Sant Jordi amb intercanvi i venda de llibres de segona mà

El dia 22 d'abril, i en el marc de les activitats de la Festa de Sant Jordi, l'AMPA va instal·lar als patis de l'Escola la seva paradeta. Amb molt bona temperatura els visitants van poder gaudir de l'intercanvi de llibres i, com a novetat d'aquest any, també de la venda de llibres de segona mà a preus simbòlics. De fet, aquesta activitat va relacionada amb el fet que l'AMPA està treballant per organitzar un racó de llibres per a fer un intercanvi permanent entre les famílies de l'Escola.

redins
reparaciones

Serveis integrals de reparació i instal·lacions a la llar

93 265 84 59 www.redinsxxi.com

CASELLES ESPECIALS:

4. CASELLA RECOLLIDA SELECTIVA DE PAPER:

QUÈ FEM AMB LA PAPERERA BLAVA UN COP A LA SETMANA?

- A) BUIJAR-LA AL CONTENIDOR BLAU DEL PATI
- B) DEIXAR-LA A L'AULA
- C) BUIJAR-LA A LA PAPERERA NEGRA DEL PATI
- D) BUIJAR-LA A LA PAPERERA GROGA DEL PATI

8. CASELLA TAPS DE PLÀSTIC:

ELS TAPS DE PLÀSTIC ES RECULLEN AMB FINALITAT:

- A) CAP
- B) RECICLADORA
- C) REUTILITZADORA
- D) SOLIDÀRIA

12. CASELLA PROJECTE CLAKI:

QUANTS LITRES D'AIGUA CONTAMINA APROXIMADAMENT UN LITRE D'OLI?

- A) 1
- B) 27.600
- C) 40.000
- D) 1000 MILIONS

16. CASELLA MISSIÓ:

ESTÀS RECOLLINT PILES I DIPOSITANT-LES AL CONTENIDOR EN FORMA DE COET? ALESHORES ETS UN AGENT DE LA MISSIÓ...

20. CASELLA PROGRAMA ANELLA:

QUÈ ES FA AMB LES ANELLES DE PLÀSTIC QUE RECOLLIM A L'ESCOLA?

- A) ES PORTEN A LA DEIXALLERIA
- B) ES PORTEN A L'EMPRESA DE RECICLATGE
- C) ES PORTEN A LA INCINERADORA
- D) ES LLENCEN AL CONTENIDOR GROC

INSTRUCCIONS

MATERIAL: UN DAU. 1 FITXA PER PERSONA

OBJECTIU: SER EL PRIMER/A EN ARRIBAR A LA CASELLA 23. FELIÇ DIA MUNDIAL DEL MEDI AMBIENT!

EL JUGADOR/A MÉS JOVE COMENÇA TIRANT EL DAU PRIMER I MOU EL CORRESPONENT NOMBRE DE CASELLES. SI CAU A UNA CASELLA ESPECIAL CAL QUE LLEGEIXI LA PREGUNTA. SI LA RESPOSTA ÉS CORRECTA POT TORNAR A TIRAR EL DAU. DESPRÉS HO FAN PER TORNAR LA RESTA DE JUGADORS

VIGILA! LES CASELLES DE CONTAMINACIÓ I POL·LUCIÓ ET FAN TORNAR ENRERE!

GAUDEIX DEL JOC!

SORTIDA

de l'escola Verda

11
Reciclar és

10
Tancar l'aixeta quan et rentis les dents

9
Menjar verdura

8
Recollida talls de plàstic

23
ARRIBADA

22
POL·LUCIÓ

21
Estalviar electricitat

7
Salvar els animals

6. Recollida de piles

20. Programa anella

20
Cuidar les abelles

6
Anar en bicicleta a l'escola

16

17
Estalviar aigua

18
Utilitzar energia renovable

19

una llavor

3
Regar les plantes

4
Recollida de paper

5
Utilitzar una bossa reutilitzable

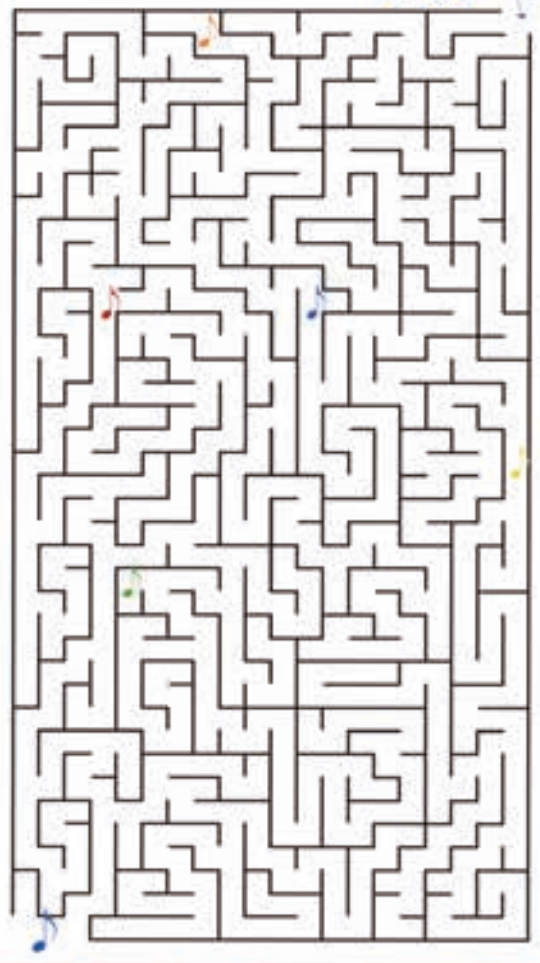
4. Recollida de paper

Passatemps musicals

E	E	G	J	T	W	E	W	P	G	K	R	X	L	S	V
A	T	N	P	R	L	W	O	E	M	G	Y	I	R	O	R
T	Y	R	Q	E	V	T	R	I	A	N	G	L	E	U	N
U	L	L	O	M	N	U	E	Y	S	C	K	O	K	R	R
A	H	G	W	M	O	T	P	Y	A	Q	M	F	V	L	N
L	C	W	G	I	P	N	A	J	A	F	Q	O	A	F	F
F	Q	H	L	P	W	E	T	G	S	V	G	N	K	I	T
F	R	O	T	H	A	T	T	E	R	U	O	K	H	L	O
P	I	G	U	U	L	Q	R	A	D	A	J	X	O	I	R
V	X	P	G	B	M	L	Y	Y	R	O	M	S	H	K	Q
B	L	P	N	U	M	J	Q	P	U	L	E	A	X	X	U
B	T	V	I	V	Q	E	X	W	Q	D	F	B	V	U	E
U	U	V	T	A	A	Q	L	H	U	M	U	P	G	X	S
S	B	V	S	B	N	I	P	A	L	T	S	Q	A	V	T
N	A	Q	O	A	Y	O	L	A	C	O	R	A	L	P	R
U	I	L	S	Q	R	C	W	X	L	V	H	D	V	Y	A

Troba totes les notes perdudes

inici

Pentagrama Soltingul Triangle Xilofon
 Violí Piano Orquestra Clau de sol
 Trompeta Flauta Coral Tuba

Mems Santgervasi

la Revista de l'Escola Sant Gervasi

XORRIPANTS

#64
juny 2018

